

Raben is een jonge Lezer: wanneer hij een voorwerp oppakt en zich openstelt, leert hij alles over de geschiedenis ervan. In het rijk van de Zeven Eilanden moeten Lezers de Heerser van Kir, Heer Glendahl, en zijn eerezuchtige raadsheer Himmondar helpen bij hun zoektocht naar de Oude Artefacten, die vol oeroude magie zouden zitten. Om dit te vermijden leert Raben hoe hij zijn gave verborgen kan houden. Dit komt goed van pas wanneer hij de oudste zoon van Heer Glendahl moet begeleiden op zijn reis naar het eiland Ing'maril. Als hun schip wordt overvallen door piraten neemt Rabens leven een heel andere wending. Gelukkig kan hij rekenen op de steun en magie van de jonge pirate en Elementaliste Calli, die wind en regen in haar macht heeft.

De Heersers van Kir is het eerste deel van de trilogie *De Kronieken van de Zeven Eilanden*.



De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 359 9



9 789051 163599

MARIËTTE  
AERTS

DE  
H E E R S E R S  
V A N  
K I R



MARIËTTE AERTS

# DE HEERSERS VAN KIR

De Kronieken van de Zeven Eilanden  
Boek 1



DE VIER WINDSTREKEN

Mariëtte Aerts

DE **H E E R S E R S**  
VAN **K I R**

De Kronieken van de Zeven Eilanden  
Boek 1



Op [www.vierwindstreken.com](http://www.vierwindstreken.com) kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.  
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2014 De Vier Windstreken, Rijswijk  
Tekst van Mariëtte Aerts  
Omslag en kaart van JeRoen Murré  
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland  
NUR 283, 284 / ISBN 978 90 5116 359 9

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt  
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan  
ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



De Vier Windstreken





# *Inhoud*

De Zeven Eilanden	10
Belangrijkste personen	11
Zomaar een gebeurtenis op larndag, wachtmaand, het negende jaar van Glendahl	13
<i>Hoofdstuk 1</i>	
Kironos – zindeldag – vloedmaand	16
<i>Hoofdstuk 2</i>	
Ing’lot – zindeldag – vloedmaand	35
<i>Hoofdstuk 3</i>	
Ing’tassa – lindag – vloedmaand	45
<i>Hoofdstuk 4</i>	
Ing’tassa – lindag – vloedmaand	64
<i>Hoofdstuk 5</i>	
Ing’tassa – selmendag – vloedmaand	68
<i>Hoofdstuk 6</i>	
Ing’bary – selmendag – vloedmaand	77
<i>Hoofdstuk 7</i>	
Ing’tassa – trindag – kroonmaand	89
<i>Hoofdstuk 8</i>	
Het Nevelblauw – trindag – kroonmaand	98
<i>Hoofdstuk 9</i>	
Ing’tassa – welmendag – kroonmaand	105
<i>Hoofdstuk 10</i>	
Driehoeksbaai en Zilverzee – welmendag tot orbusdag – kroonmaand	112
<i>Hoofdstuk 11</i>	
Ing’maril – orbusdag – kroonmaand	129

<i>Hoofdstuk 12</i>			<i>Hoofdstuk 26</i>	
Het Nauw van Drie – orbusdag – kroonmaand	132		De zee ten zuiden van de Slangenbek – salanderdag – kroonmaand	280
<i>Hoofdstuk 13</i>			<i>Hoofdstuk 27</i>	
Ing <sup>3</sup> maril – orbusdag – kroonmaand	140		De Zilverzee ter hoogte van Ros Cliffe – narndag – kroonmaand	285
<i>Hoofdstuk 14</i>			<i>Hoofdstuk 28</i>	
Ing <sup>3</sup> maril – edindag – kroonmaand	152		De Zilverzee – selmendag – kroonmaand	300
<i>Hoofdstuk 15</i>			<i>Hoofdstuk 29</i>	
Ing <sup>3</sup> maril – edindag – kroonmaand	154		De Driehoeksbaai – orlandag – kroonmaand	309
<i>Hoofdstuk 16</i>			<i>Hoofdstuk 30</i>	
Ing <sup>3</sup> maril – kushindag – kroonmaand	168		De Zilverzee en Driehoeksbaai, Kironos – trindag – vloedmaand	313
<i>Hoofdstuk 17</i>			<i>Hoofdstuk 31</i>	
Ing <sup>3</sup> maril – kushindag – kroonmaand	176		Kironos – trindag – vloedmaand	328
<i>Hoofdstuk 18</i>			<i>Hoofdstuk 32</i>	
Ing <sup>3</sup> maril – shandag – kroonmaand	192		De Zilverzee – morndag – vloedmaand	347
<i>Hoofdstuk 19</i>			<i>Hoofdstuk 33</i>	
Het Nevelblauw – shandag – kroonmaand	202		Kiringfort – morndag – vloedmaand	358
<i>Hoofdstuk 20</i>			<i>Hoofdstuk 34</i>	
Ing <sup>3</sup> maril – shandag en polndag – kroonmaand	210		Ixos – orbusdag – vloedmaand	364
<i>Hoofdstuk 21</i>			<i>Hoofdstuk 35</i>	
Ing <sup>3</sup> maril – tolndag tot holmendag – kroonmaand	220		Zoutkreek – shandag – vloedmaand	374
<i>Hoofdstuk 22</i>			<i>Hoofdstuk 36</i>	
Het Nevelblauw – holmendag – kroonmaand	234		Kironos – zindeldag – vloedmaand	389
<i>Hoofdstuk 23</i>			<i>Hoofdstuk 37</i>	
Het Nevelblauw – lindag – kroonmaand	242		De Zilverzee – lindag – vloedmaand	395
<i>Hoofdstuk 24</i>				
De Oversteek – lindag – kroonmaand	252			
<i>Hoofdstuk 25</i>				
De Oversteek – lindag – kroonmaand	268			



## *De Zeven Eilanden*

Ing'tassa – het Grote Eiland  
Ing'bary – het Centrale Eiland  
Ing'lot – het Stille Eiland  
Ing'sola – het Koude Eiland  
Ing'perlin – het Lange Eiland  
Ing'roz – het Ruige Eiland  
Ing'maril – het Oude Eiland (voorheen Ing'torc – het Regeneiland)

### **De maanden van het jaar:**

stilmaand  
wachtmaand  
nieuwmaand  
wedermaand  
lichtmaand  
bloedmaand  
kroonmaand  
vloedmaand  
vuurmaand  
schaduwmaand

### **De dagen van de maand:**

larndag	wurtsdag
trindag	tolndag
welmendag	akrandag
morndag	perndag
thurdag	zafanderdag
malarndag	omanderdag
orbusdag	holmendag
edindag	lindag
kushindag	salanderdag
shandag	narndag
polndag	selmendag
aldarndag	orlandag
zindeldag	

## *Belangrijkste personen*

### **In Kironos:**

Raben Teller – Lezer en jonge genezer in opleiding  
Melloïse (Mel) Teller – genezeres, moeder van Raben  
Meester Hobbe – Lezer, leraar van Raben  
Tanna – Lezeres, in opleiding bij Meester Hobbe

### **Op burcht Kiringfort:**

Heer Glendahl – Heerser van de Zeven Eilanden  
Vrouw Zorida – vrouw van Heer Glendahl  
Erfjonker Enzor – oudste zoon van Zorida en Glendahl  
Joffer Shintelle – dochter van Zorida en Glendahl  
Jonker Arden – jongste zoon van Zorida en Glendahl  
Monnik Himmondar – geestelijke en belangrijkste raadgever van Heer Glendahl

### **Piraten:**

Zuran Zoutbaard – kapitein van de Razernij  
Torvall – oudste zoon van Zuran, eigen schip de Triomf  
Solandro – jongste zoon van Zuran, eigen schip de Goudvin  
Calli – Elementaliste aan boord van de Razernij  
Corvel – chirurgijn en barbier aan boord van de Razernij  
Sep – scheepskok aan boord van de Razernij  
Garvan – eerste stuurman aan boord van de Razernij  
Kale Kimon, Ota, Hanglip Holmer, Rooie Iza, Zenya, Feng,  
Oude Nillis, streephuiden Murgan-Fo en Nayari – overige bemanning van de Razernij

### **Aan boord Dansende Draak:**

Kapitein Gord  
Haimo – zeilmaker en scheepstimmerman

### **Huurlingen:**

Tonder, Herzon, Borodan

**Op Ing'Maril:**

De voerman

Edin – dochter van de voerman

Ingol – broer van Edin, zoon van de voerman

**Zaghramongul:**

Grisac, Ellix, Alrioch

**Enkele belangrijke geesten:**

tolnen – dondergeesten

pernen – regengeesten

holmen – windgeesten

narnen – zoutwatergeesten

ZOMAAR EEN GEBEURTENIS OP LARNDAG,  
WACHTMAAND,  
HET NEGENDE JAAR VAN GLEND AHL

Zand in zijn ogen, zand onder zijn nagels. Het zat zelfs in zijn mond en hij voelde hoe het schuurde onder zijn natte kleding. Hij had zich een baan omhoog geklauwd tegen het strandje op en wanneer hij zich op zijn elleboog overeind hees, dan kon hij zijn eigen spoor zien, vanaf de witgekuifde, omkrullende golven, over het donkere, natte zand, tot aan het zachte zandbed waar hij zich uiteindelijk in had uitgestrekt.

De vraag was waarom hij de moeite genomen had. Alles was immers verloren.

Zijn vrouw en zijn dochter, beiden hadden op het kleine scheepje gezeten waarmee ze de Zilverzee over hadden willen steken. De bemanning had welwillend plaatsgemaakt voor hen, voor dit drietal reizigers. De vader was misschien niets bijzonders en het dochtertje had wel het talent, maar wist dat nog niet te beheersen; de moeder was echter een volleerde Elementaliste en zo iemand had men graag aan boord, ze kon de wind uit de wolken zingen en die richten waarheen ze maar wilde. Het zou de overtocht van Ing'tassa, het Grote Eiland, naar Ing'bary, het Centrale Eiland, zeker hebben bespoedigd. Als er geen drietal piratenschepen aan de horizon was verschenen...

Een enkel piratenschip zou voor Irune geen belemmering zijn geweest, met de juiste stormwinden kon ze een vijandig schip wel afhouden, maar drie tegelijk was haar te veel geweest. En het waren natuurlijk geen groentjes, geen lui die nog maar net aan het zeeroversbestaan begonnen waren, beslist niet. Want nadat de kapers het vrachtscheepje geënterd hadden, had Haimo namen horen vallen die hem zeer bekend in de oren klonken, zoals Zuran en Garvan. Beroemd waren ze, op alle Zeven Eilanden. Nee, berucht was een beter woord. Zuran Zoutbaard, zo werd de kapitein van de Razernij ook wel genoemd, een naam als uit een sprookje. Maar een sprookje was het beslist niet om door hem en zijn handlangers overvallen te worden. Wat voor iemand noemde zijn belangrijkste schip de Razernij? Dat zei al genoeg. De andere twee schepen waren van zijn beide zoons: elk een eigen wereldje om te bestieren. Hoe luiden de namen van die zoons ook weer? Torvall, zo iets. En die andere? Hij wist het niet meer. Ook de namen van hun zeilschepen waren aan

zijn vermoeide geest ontglipt. En ach, wat deed het ertoe. Niets deed er nog toe. Zijn Irune zou hij niet weerzien, zij had zichzelf in de golven geworpen om aan de grove handen van Zuran te ontkomen. Want dat was waar het de piraten om te doen was geweest: niet om de vracht die de Alessa vervoerde, niet om haar ruim vol balen en kisten, maar om de Elementaliste die aan boord was. Zuran had ongetwijfeld gedacht een onverwacht gelukje te hebben. Waarschijnlijk was hij het vrachtscheepje genaderd om het wat kisten vol goederen afhandig te maken, maar al vanuit de verte had hij de vreemde winden waargenomen die de Alessa voortdreven, een geofend piratenoog zag zoiets onmiddellijk. Daarna konden de balen en kisten hem niets meer schelen, maar een eigen Elementalist voor zijn kleine piratenvloot, dat zou mooi zijn! Ja, Haimo kon het zich levendig voorstellen, het enthousiasme van de schurk toen hij de bolle zeilen zag, gevuld met wind uit een richting die alleen voor de Alessa scheen te heersen. Maar Irune had zich niet aan de woesteling uit willen leveren en was in een vlag van paniek overboord gesprongen. Op dat moment had Garvan, Zurans eerste stuurman, het dochttertje van de Elementaliste gegrepen met de bedoeling de vrouw te dwingen de naar haar uitgestoken enterhaak te grijpen om zich aan boord van de Razernij te laten hijsen. Zo niet, dan zou het kind het niet overleven, had hij bedreigd. Maar geen van allen hadden ze rekening gehouden met de waterlingen. Juist op het moment dat Irune zich gewonnen had willen geven en haar hand had uitgestrekt naar de haak, was het water gaan golven en waren er groteske, grijnzende, blauwgroene gezichten onder het oppervlak verschenen. Enkele seconden later was zijn Irune verdwenen, naar beneden getrokken, het waterrijk in. Waterlingen waren altijd uit op sterfelijken. Zijn enige hoop was dat zij Irune zo mooi vonden dat ze haar zouden willen behouden. Haimo had geschreeuwd van ellende, maar niemand leek hem te horen. En omdat hij zelf geen Elementalist was, had de hemel zich niet samengebald in zwarte donderwolken en had het geen bliksems geregend, niets van dat al. Hij was overboord gesprongen in een onzinnige reddingspoging en niemand had nog naar hem omgekeken toen hij af begon te drijven. Wat er met zijn dochttertje Magali was gebeurd, wist hij niet. Ze was nog aan boord van de Razernij geweest op het moment dat hij over de reling sprong. Maar wat moesten piraten met kleine meisjes? Daar hadden ze geen bestemming voor. Haimo vreesde het ergste. Hij sloot zijn ogen, waar tranen in opwelden.

Een tijdlang bleef hij zachtjes snikkend in het lauwe zand liggen. Tot hij een rauwe stem hoorde.

‘Hé... help me, idioot! Blijf daar niet... liggen alsof je... Help me!’

Haimo richtte zich op. Aan de vloedlijn lag iets dat op een baal vodden leek. Iets dat net als hij was aangespoeld op dit verrekte eiland dat hun bestemming niet eens geweest was. Het duurde even voor hij in de doorweekte voddenbaal de schipper van de Alessa herkende. ‘Kapitein Gord? Bent u het?’ Langzaam duwde Haimo zichzelf overeind. Hij knipperde wat zand en tranen uit zijn ogen en begon zich in de richting van de zeeman te begeven. ‘Kapitein! Zijn er nog meer overlevenden?’

‘Jij en ik, jongeman, jij en ik, wij zijn er nog, en verder weet ik het niet. Maar vooruit, help me uit dit verdomde zeeschuim. Als ik nog een slok binnenkrijg, dan stik ik de watermoord!’



# Hoofdstuk 1

## KIRONOS – ZINDELDAG – VLOEDMAAND

‘Vasthouden!’ blafte Meester Hobbe zijn leerling toe. ‘Alle tolmen nog aan toe, dat is geen vasthouden wat jij doet! Vooruit, die vingers eromheen en stevig beetpakken!’

Raben klemde zijn vingers om het voorwerp. Het was een klein, glazen ornament en het was ouder dan de stad waarin Raben woonde. Het kwam uit de opgravingen in het Ruisgebergte en was gevonden in een graf. Raben deed zijn ogen stijf dicht en haalde diep adem. Hij was een Lezer, net zoals zijn vader, die hij nooit gekend had, en hij was zeker niet een van de minst getalenteerde. Maar Lezen was behalve een talent ook een vak, je moest leren begrijpen en verklaren wat je zag en voelde. En de volgende stap was leren om dat alles verborgen te houden. Kinderen met de gave hadden de neiging zich bij elk voorwerp dat ze vastpakten, open te stellen. Het was een opdringerig talent dat ze onder controle moesten zien te krijgen. Vooral wanneer ze op een van de Zeven Eilanden woonden, waar altijd naar Lezers gezocht werd.

Raben Teller woonde met zijn moeder – de kruidengenezers Melloïse – in het Perlinenhof, een kring van oude huisjes in een onbetekenende stadswijk. Ooit hadden de perlinen een uiterst strenge religieuze orde gevormd, waar rijke families hun lelijkste of meest opstandige dochters toe hadden veroordeeld, en in de kelder van het huis waar Raben met zijn moeder woonde, zaten kleine, donkere cellen die de jongen bijzonder tot de verbeelding spraken. Gelukkig bestonden de strenge perlinen niet meer, hun orde was eeuwen geleden al opgeheven. Er waren niet veel religieuze instituten meer in het Rijk van de Eilanden. Hoog in de bergen van Ing’bary kleefden nog een paar monnikenhuisen aan de wanden van de steile kliffen en natuurlijk waren er verspreid over de Eilanden nog wat kleine geestentempels waar gelovigen hoopvolle offerandes achter konden laten, maar erg veel stelde het allemaal niet meer voor. Toch had Heer Glendahl, de Grote Heerser van de Zeven Eilanden, altijd een fanatieke monnik aan zijn zijde en volgens menigeen was die geestelijke zijn belangrijkste raadgever. Het Perlinenhof was echter lang geleden al afgedankt en Raben en zijn moeder woonden er erg prettig.

Het was er besloten en stil. Zelden betrad iemand die er niets te zoeken had de groene kruidentuin waaromheen de huizen zich schaalden, het waren vrijwel alleen bewoners en mensen die genezing zochten die onder de bogen door kwamen. Midden in de tuin stond een oude boom die in dit seizoen vol hing met goudappels, vruchten die met hun glanzende schil hun naam eer aandeden, en op dit moment verlangde Raben naar niets heviger dan om zijn tanden in zo’n rijpe vrucht te zetten; het was stoffig in het kamertje van Meester Hobbe en Rabens keelde voelde kurkdroog.

Het huis van Meester Hobbe stond in net zo’n onbetekenend wijkje als dat van Raben en zijn moeder – achteraf, onopvallend – want Lezers deden er goed aan zich te verbergen in de hoofdstad van het Eilandrijk. Heer Glendahl was namelijk gefascineerd door Lezers. Het was daarom dat hij ze stuk voor stuk verscheepte, in de hoop in verre streken de Oude Artefacten terug te vinden die in de loop der tijd verloren waren gegaan. Volgens sommigen waren die oude voorwerpen slechts hersenspinsels, sprookjeselementen die nooit werkelijk hadden bestaan. Maar Himmondar, de gedreven monnik die als Glendahls raadsman fungeerde, had duizenden oude geschriften gelezen en was ervan overtuigd dat de Gezegende Objecten ergens in het Eilandrijk verborgen moesten liggen. Hij drong er telkens weer op aan naar de voorwerpen te laten zoeken. Honderden gravers werden eropuit gestuurd en altijd gingen er Lezers mee. Naar de woestijnen in het zuiden van Ing’tassa, naar de rotsachtige gebergten van Ing’bary, en vooral naar Ing’maril, het Oude Eiland. Ook Rabens vader was op zo’n missie gestuurd. De expedities waren zelden zonder gevaar. De woestijnen van Ing’tassa waren immers nog altijd vergeven van de drakennesten, in de bergen van Ing’bary huisde een volk van trolachtige wezens, wangedrochten die zichzelf gorlochs noemden, en om Ing’maril te bezoeken moest een verre zeereis over het Nevelblauw ondernomen worden, een zeereis die verstoord kon worden door piraten, waterlingen, reuzenhaaien of tentakelvissen. Bovendien was Ing’maril een eiland onder bezetting, waar de Dwingers de dienst uitmaakten. Nee, als je uit een familie kwam die als erfgave het Lezen in het bloed had zitten, dan kon je daar maar beter je mond over houden. Daarom had Melloïse gewild dat haar zoon de gave tot in het uiterste zou leren beheersen, en dus ging Raben elke ochtend naar het huis van de oude Meester, wiens naam zijn moeder kende uit de verhalen die